

Arrest

nr. 308 875 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 november 2023 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. huisvesting en sociale bijstand.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zelfstandig functioneren.

Uit haar verklaringen bij de commissaris-generaal en uit haar aanvullende nota blijkt dat bij de verzoekende partij een liesbreuk werd vastgesteld van twee centimeter. Dit werd objectief vastgesteld door middel van een echografie. Verder blijkt dat ze een litteken heeft op haar rechterschouder waarvan de verzoekende partij verklaart dat ze er chronische pijn aan heeft. Ook valt in deze documenten te lezen dat ze symptomen vertoont van een psychologisch lijden. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat deze medische problematiek belangrijke gevolgen van haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Uit de verschillende medische documenten kan echter niet worden afgeleid wat de gevolgen zijn van deze liesbreuk. Er wordt immers niet gesteld dat zij hierdoor niet in staat is om werk te zoeken, arbeid te leveren, onderwijs te volgen, de taal te leren in Bulgarije of te voorzien in haar huisvesting. Noch kan dit uit haar verklaringen worden afgeleid. Inzake haar problemen aan haar schouder en psychologische problemen beperken de medische documenten zich tot het neerschrijven van haar verklaringen, doch blijkt geenszins dat de arts dit verder onderzocht heeft. In deze documenten wordt ook melding gemaakt van een litteken op de schouder van de verzoekende partij maar hieruit kan geenszins blijken dat ze nog steeds en chronisch pijn

heeft aan de desbetreffende schouder. Bovendien maakt zij tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk melding van haar liesbreuk maar brengt zij op geen enkel moment naar voor dat zij pijn zou hebben aan haar schouder of last zou hebben van een psychologische problematiek. Hierdoor maakt zij haar mentale problemen of de problemen aan haar schouder op geen enkel moment aannemelijk laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije omwille van deze problemen haar rechten verbonden aan haar status niet zou kunnen doen gelden.

Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een achtentwintigjarige man. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij in Bulgarije op 22 maart 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend. Uit haar verklaringen kan tevens worden afgeleid dat zij over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Ze stelt immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze een Bulgaars paspoort en identiteitskaart heeft (NPO, p.7). Ze stelt deze bij een betrouwbaar iemand te hebben achtergelaten en legt deze niet neer ter staving van haar beroep. Aangezien de verzoekende partij op 22 maart 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, ze over een paspoort en identiteitskaart beschikt en ze volgens haar verklaringen tweeënhalve maand na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Bulgarije heeft verlaten, kan ervan worden uitgegaan dat haar identiteitsdocumenten en de daaraan gekoppelde verblijfsvergunning nog minstens geldig zijn tot 22 maart 2026. Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat begunstigden van subsidiaire bescherming recht hebben op een verblijfsvergunning van drie jaar in Bulgarije. Er dient in deze wel nog te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij geen Bulgaarse documenten neerlegt, hoewel ze verklaart wel over deze documenten te beschikken, blijkt geeft van een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij nooit de intentie had om een duurzaam leven in Bulgarije op te bouwen. Ze verklaart immers op de DVZ (hierna: de DVZ) dat België haar droom was sinds haar kindertijd omdat ze burens had die afkomstig waren van België. De hoofdfreden om naar België te komen is de toekomst van haar kinderen en de multiculturaliteit (Vragenlijst DVZ, vraag 37). Verzoekende partij verklaart verder in totaal elf maanden in Bulgarije verbleven te hebben, waarvan slechts tweeënhalve maand als begunstigde van internationale bescherming. Dit betreft een eerder korte periode die niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij zeer beperkte stappen ondernomen heeft om de taal te leren of om huisvesting of werk te vinden in Bulgarije. Zij stelt naar een arbeidskantoor te zijn gegaan en naar Caritas te zijn geweest om hulp te vragen bij het nemen van taallessen (NPO, p.7). Caritas zou volgens haar verklaringen, die ze op geen enkele wijze onderbouwt, slechts vier maanden per jaar open zijn en acht maanden gesloten en zouden haar later opnieuw contacteren. Verzoekende partij heeft in de tussentijd geen andere pogingen gedaan om de Bulgaarse taal te leren of op een andere manier werk te zoeken. Verder kan niet blijken dat ze ooit gewerkt heeft in Bulgarije of enige moeite heeft gedaan om huisvesting te zoeken. Door louter eenmalig langs te gaan bij Caritas en bij een arbeidskantoor, toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij in Bulgarije toegang had tot medische zorgen aangezien ze terecht kon bij een organisatie voor het behandelen van haar liesbreuk (NPO, p.6) en toegang had tot pijnstillers omwille van haar medische problematiek (NPO, p.7). Uiteindelijk kon de organisatie haar niet helpen omdat de verzoekende partij een deel van de kosten zelf diende te betalen (NPO, p.6-7). maar uit haar verklaringen kan ook niet worden afgeleid dat ze zelf enig andere moeite heeft gedaan om medische hulp te bekomen. Uit bovenstaande blijkt dus niet dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan op zich te integreren in de samenleving waar ze bescherming heeft bekomen door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Zij toont niet in concreto aan dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP is het niet eens met de analyse van de Raad t.a.v. Bulgarije. Ze wijst op de bijkomende informatie inzake de specifieke zeer problematische situatie in Bulgarije volgens het laatste AIDA-rapport. In '14 is ze uit Syrië vertrokken naar Turkije, overleefde ze er (illegaal maar voldoende goed) met haar vrouw en kinderen tot ze er in juli '21 werd opgepakt en teruggestuurd naar Syrië.

Via Turkije is ze met haar broer naar Europa gekomen waar ze beiden werden onderschept in Bulgarije en waar ze problemen hadden met de politie. In '23 kreeg ze er subsidiaire bescherming. Een medisch verslag bevestigt bijkomende medische problemen wegens niet-verzorging in Bulgarije: ze heeft een hernia, cystes... Een belangrijke medische interventie is noodzakelijk maar dit betekent dat ze gedurende 2 maand uitgebreide medische verzorging, ook van een arts, nodig heeft. Bovendien heeft ze psychologische problemen, ze verwijst naar haar 1ste aanvullende nota waarin bevestiging staat dat haar littekens overeenkomen met haar vluchtrelaas: ze werd er mishandeld door de autoriteiten, die niet de nodige zorgen hebben toegediend. De algemene situatie in Bulgarije is slecht ondanks pogingen maar ook het AIDA-rapport bevestigt dat het bijna onmogelijk is om er iets aan te doen. In haar toestand loopt ze het risico op een verregaande deprivatie. VzP vraagt haar dossier grondig te bekijken, een medisch dossier uit Bulgarije kon ze niet bemachtigen maar er is het Belgische dossier met medische attesten.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 maart 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker gaat hier evenwel aan voorbij. Zijn betoog ter zitting betreft grotendeels een herhaling van argumenten en elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking, en het bijbrengen van elementen in het verlengde ervan, zonder dat verzoeker echter concreet ingaat op de gronden van de beschikking, laat staan concrete en dienstige repliek inbrengt tegen de inhoud van de beschikking (die deze in een ander daglicht kan stellen).

5.1.1. Betreffende de verwijzing ter zitting naar algemene informatie inzake de problematische situatie in Bulgarije volgens het laatste AIDA-rapport, wijst de Raad er vooreerst op dat in de beschikking rekening wordt gehouden met en deze mede steunt op de door de partijen bijgebrachte recentste informatie. Hetgeen in dit verband eerder werd vastgesteld en opgemerkt kan in de beschikking (in punt 3 e.v.) worden nagelezen en verzoeker laat na op die vaststellingen een ander licht te werpen.

5.1.2. Daags voor de zitting brengt verzoeker bij aanvullende nota (een link naar) volgend rapport bij: AIDA, “country report – Bulgaria, update 2023” en citeert hieruit enkele kleine passages die hij van een eigen vertaling voorziet.

Deze rapporten bijgebracht door verzoeker komen tegemoet aan de door het Hof van Justitie gestelde vereisten. Deze rapporten onderzoeken de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als personen met een internationale beschermingsstatus recht hebben, als wat betreft de toegang tot diezelfde voordelen. Geen van de partijen betwist dat dit de meest recente informatie is waarover kan beschikt worden.

Wat dit betreft, onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoekende partij de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Aldus stelt zich de vraag of er in Bulgarije sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals in de beschikking reeds werd weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2023 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 125 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflattende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend. In 2023 heeft enkel Vitosha integratiesteun verleend en dit aan 22 individuen. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, op grond van het feit dat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico's op armoede en ontbering. Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afghaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “civiele nationale database” (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2022, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30

dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.113).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2022 verbleven 298 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigden ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger) (AIDA Bulgarije update 2022, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig.

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p.86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15.95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p.119-120).

Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's.

Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

5.2. Aldus wordt ook met de recentste door verzoeker aangebrachte landeninformatie inzake de algemene situatie in Bulgarije rekening gehouden, doch deze noopt niet tot een andere beoordeling/conclusie dan die eerder in de beschikking. Er is in Bulgarije geen sprake van zodanig structurele tekortkomingen dat deze de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bereiken, zodat het aan verzoeker zelf toekomt om individuele elementen aan te reiken die kunnen toelaten te besluiten tot een schending van voormelde bepalingen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Zoals in de beschikking al werd opgemerkt, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, hoe dan ook niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

5.3. Verzoeker verwijst ter zitting naar zijn eerste aanvullende nota en stelt dat hierin wordt bevestigd dat zijn littekens overeenkomen met zijn vluchtrelaas, en herhaalt psychologische problemen te hebben.

Hij gaat ter zitting evenwel niet in op en slaagt er niet in afbreuk te doen aan hetgeen hierover in de beschikking van 19 maart 2024, rekening houdende met de in en bij die aanvullende nota van 26 januari 2024 aangebrachte stukken en argumenten inzake zijn psychologische en medische situatie, als volgt wordt vastgesteld:

“De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zelfstandig functioneren. Uit haar verklaringen bij de commissaris-generaal en uit haar aanvullende nota blijkt dat bij de verzoekende partij een liesbreuk werd vastgesteld van twee centimeter. Dit werd objectief vastgesteld door middel van een echografie. Verder blijkt dat ze een litteken heeft op haar rechterschouder waarvan de verzoekende partij verklaart dat ze er chronische pijn aan heeft. Ook valt in deze documenten te lezen dat ze symptomen vertoont van een psychologisch lijden. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat deze medische problematiek belangrijke gevolgen van haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Uit de verschillende medische documenten kan echter niet worden afgeleid wat de gevolgen zijn van deze liesbreuk. Er wordt immers niet gesteld dat zij hierdoor niet in staat is om werk te zoeken, arbeid te leveren, onderwijs te volgen, de taal te leren in Bulgarije of te voorzien in haar huisvesting. Noch kan dit uit haar verklaringen worden afgeleid. Inzake haar problemen aan haar schouder en psychologische problemen beperken de medische documenten zich tot het neerschrijven van haar verklaringen, doch blijkt geenszins dat de arts dit verder onderzocht heeft. In deze documenten wordt ook melding gemaakt van een litteken op de schouder van de verzoekende partij maar hieruit kan geenszins blijken dat ze nog steeds en chronisch pijn heeft aan de desbetreffende schouder. Bovendien maakt zij tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk melding van haar liesbreuk maar brengt zij op geen enkel moment naar voor dat zij pijn zou hebben aan haar schouder of last zou hebben van een psychologische problematiek. Hierdoor maakt zij haar mentale problemen of de problemen aan haar schouder op geen enkel moment aannemelijk laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije omwille van deze problemen haar rechten verbonden aan haar status niet zou kunnen doen gelden. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

De Raad herhaalt en benadrukt dat uit de door verzoeker aangebrachte elementen, medische stukken en zijn verklaringen, niet blijkt dat hij kampt met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Uit niets blijkt dat verzoeker -een achtentwintjarige man uit wiens verklaringen een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid blijkt gelet o.a. op zijn reis naar en verblijf in Turkije en reis nadien naar Europa-, in Bulgarije waar hij internationale bescherming geniet niet in staat zou zijn om er werk en huisvesting te zoeken, en er de taal te leren en onderwijs te volgen. Uit de aangeleverde documenten en argumenten blijkt nergens en kan op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeker omwille van medische en/of psychische problemen niet in staat zou zijn om in Bulgarije de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale en medische zorgen.

Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij als statushouder in Bulgarije geen toegang heeft tot de gezondheidszorg aldaar. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel het tegendeel. Zo kon hij in Bulgarije bij een organisatie terecht, die na medisch onderzoek van verzoeker bereid was om de helft van de kosten van zijn operatie te betalen, doch de operatie ging uiteindelijk niet door omdat verzoeker de andere helft van de operatie niet kon financieren. Verzoeker besloot daarom om de operatie voor zijn liesbreuk niet te laten uitvoeren en pijnstillers te nemen, hetgeen hij nadien na zijn komst naar België nog lange tijd is blijven doen totdat hij hier (succesvol) werd geopereerd. Het feit dat verzoeker er zelf een deel van medische zorgen zoals een operatie diende te betalen, impliceert hoe dan ook geenszins dat verzoeker in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg aldaar, doch integendeel. Verzoeker toont bovendien niet aan dat zijn situatie (als statushouder) op dat vlak zou verschillen van de Bulgaarse onderdanen en dat voor hen dit wel allemaal kosteloos zou geschieden. Bovendien, zo verzoeker een gebrek aan medische zorgen of gebrekkige zorgen zou ervaren, komt het hem toe de middelen en het recht die hem als Bulgaars statushouder ter beschikking staan aan te wenden. Nergens blijkt uit dat hij dit zou hebben gedaan. Hij toont niet aan de beschikbare middelen in Bulgarije afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

Het door verzoeker bij aanvullende nota van 8 mei 2024 bijgebrachte medisch attest van 17 april 2024 van een arts van een ziekenhuis in Sankt Vith, doet niet anders besluiten dan het voorgaande. In weerwil van wat

op algemene wijze ter zitting (door de advocaat) lijkt te worden voorgehouden, blijkt nergens uit het medisch verslag -waarin staat te lezen dat de patiënt, verzoeker, het goed stelt en het resultaat na de operatie aan zijn liesbreuk gunstig is-, dat verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, laat staan in die mate met invloed op zijn zelfstandig functioneren dat dit hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije. De Raad herhaalt en beklemtoont dat nergens uit blijkt en dat door verzoeker op generlei wijze *in concreto* wordt aangetoond dat hij als begunstigde van internationale bescherming geen toegang heeft tot de gezondheidszorg in Bulgarije, doch integendeel. Uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt immers, zo weze herhaald en benadrukt, dat hij deze toegang er wel degelijk had/heeft, doch dat hij er uit financiële overwegingen voor koos om er geen beroep op te doen in Bulgarije, waarna hij zich vervolgens in België liet opereren.

Verzoeker toont, met zijn verklaringen en de door hem bijgebrachte medische stukken uit België, niet aan dat hij als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot en geen beroep kan doen op de gezondheidszorg in Bulgarije. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet *in concreto* en op een overtuigende wijze aangetoond. (De procedure) internationale bescherming heeft niet als opzet elders in een ander land/andere lidstaat goedkopere dan wel gratis gezondheidszorg verstrekt te zien dan die beschikbaar in de EU-lidstaat waar men reeds internationale bescherming geniet. Verzoeker toont niet aan dat hij voor een ingreep in de toekomst voor een (haarnet)cyste geen beroep kan doen op de gezondheidszorg in Bulgarije.

5.4. Volledigheidshalve stipt de Raad met betrekking tot verzoekers medische problematiek nog het volgende aan.

In tegenstelling tot wat verzoeker ter zitting voorhoudt, wat betreft de beweerdte mishandeling door de Bulgaarse autoriteiten, blijkt nergens uit de door hem neergelegde documenten dat zijn pijnlijke schouder het gevolg zou zijn van een incident met de Bulgaarse politie.

Verzoeker gaf dit eerder bovendien op geen enkel moment aan tijdens zijn gehoren. Hij maakte zelfs geen melding van problemen specifiek met de Bulgaarse politie. Ten aanzien van de commissaris-generaal maakte hij immers louter slechts gewag van 'een incident' tijdens zijn verblijf in een (gesloten) centrum in Bulgarije, zonder verder ook maar enigszins te specificeren met wie dat juist was en wat dat incident precies inhield (zie NPO, p. 7).

Meer nog, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, maakte verzoeker bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud op geen enkel moment melding van schouderproblemen, net zoals hij er zijn psychische problemen geheel onvermeld liet, laat staan dat hij er een verband legde tussen het eenmalige incident in een opvangcentrum, (in de periode) voor hij internationale bescherming verkreeg in Bulgarije, en concrete problemen specifiek met de Bulgaarse politie en met schouderklachten als gevolg. De versie die na/sedert verzoekers gehoren wordt voorgehouden, vindt aldus geen steun in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoren, noch in enig neergelegd document.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en ernst van de beweerdte problemen met de Bulgaarse politie.

Bovendien, zelfs indien hier geloof aan zou worden gehecht, *quod non*, blijkt nergens uit dat verzoeker dit eenmalige incident, dat blijkens zijn verklaringen plaatsvond in het begin van zijn verblijf in Bulgarije, ergens zou hebben aangekaart en aangeklaagd, laat staan dat dit niet mogelijk zou zijn (gewees)t.

Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van andere incidenten, dan het eenmalige incident in het begin van zijn verblijf in een centrum in Bulgarije, een incident waarover hij dus niet verder uitweidde en waarbij hij op geen enkel moment op een betrokkenheid van de Bulgaarse politie/autoriteiten wees en op problemen aan zijn schouder als gevolg. Dit zet verzoekers laatste/huidige versie hierover, door zijn advocaat ter zitting aangevoerd, dan ook op zeer losse schroeven.

Verzoeker kan, gelet ook op het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog ter zitting dat uit de door hem bijgebrachte stukken blijkt dat zijn littekens overeenkomen met zijn vluchtrelaas. Het blijkt er nergens uit en zijn beweringen hierover steunen niet op consistente, geloofwaardige en overtuigende verklaringen.

5.5. Nergens uit verzoekers documenten en verklaringen inzake zijn gezondheidssituatie blijkt dat deze enige, laat staan een grote invloed heeft op zijn zelfstandig functioneren, en geenszins in die mate dat zijn medische/psychische problemen hem zouden belemmeren de rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije te laten gelden. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn rechten niet kan laten gelden in Bulgarije, net zoals hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van eventuele problemen in Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op de Bulgaarse politie en justitie, en ruimer de nationale autoriteiten aldaar.

5.6. Verzoeker gaat voor het overige ter zitting niet in het minst in op en ontkracht noch weerlegt alzo op generlei wijze de in de beschikking gedane vaststellingen, in punt 4, inzake de korte periode dat hij nog in Bulgarije verbleef nadat hij er internationale bescherming verkreeg, het feit dat hij nooit de intentie had om er een leven en duurzaam bestaan uit te bouwen en dat hij slechts in zeer beperkte mate inspanningen heeft gedaan als statushouder in Bulgarije om er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren, teneinde zich te integreren in de Bulgaarse samenleving. Eerder dan hiertoe veelvuldige, ernstige en grondige pogingen te ondernemen, verkoos verzoeker er daarentegen voor om Bulgarije reeds korte tijd later te verlaten nadat hij er internationale bescherming en de nodige documenten had verkregen. Zijn verklaringen en gedragingen geven geenszins blijk van een wil en intentie om zich er te integreren en een leven en toekomst in Bulgarije uit te bouwen. Integendeel, verzoeker ging zijn (jongens)droom achterna door al snel verder door te reizen naar en zich hier in België te vestigen.

De Raad herhaalt en benadrukt evenwel dat verzoeker niet op een concrete en overtuigende wijze aantoont dat hij zijn rechten als statushouder in Bulgarije niet kan laten gelden, de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet.

5.7. De periode voor en reisweg naar Bulgarije zijn ter zake niet relevant voor de beoordeling van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije.

Verzoeker oppert weliswaar op zeer algemene wijze ter zitting dat hij in zijn toestand het risico loopt op verregaande materiële deprivatie bij terugkeer naar Bulgarije, doch hij slaagt er niet in om dit *in concreto* aan te tonen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 maart 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS